

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 524

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 28 iulie 2010

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 810 din 3 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 728 din Codul civil	2
Decizia nr. 837 din 22 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 300 ¹ alin. 1 din Codul de procedură penală	3–4
Decizia nr. 870 din 24 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 112 alin. 1 pct. 4 din Codul de procedură civilă	4–5
Decizia nr. 876 din 6 iulie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 322 pct. 5 din Codul de procedură civilă	5–7
Decizia nr. 917 din 6 iulie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 274 alin. 3 din Codul de procedură civilă	7–8
Decizia nr. 940 din 6 iulie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77 ¹ alin. (3) și (4) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal	8–10
Decizia nr. 952 din 6 iulie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 329 alin. 3 teza a doua din Codul de procedură civilă	10–11
Decizia nr. 976 din 8 iulie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1898 și art. 1899 alin. 2 din Codul civil	11–12
Decizia nr. 977 din 8 iulie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 578, 579 și 580 din Codul de procedură civilă	13–14
Decizia nr. 1.015 din 8 iulie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 318 alin. 1 din Codul de procedură civilă	14–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 810**

din 3 iunie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 728 din Codul civil

Augustin Zegrean — președinte
 Nicolae Cochinescu — judecător
 Aspazia Cojocar — judecător
 Acsinte Gaspar — judecător
 Petre Lăzăroiu — judecător
 Ion Predescu — judecător
 Simona Ricu — procuror
 Fabian Niculae — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 728 din Codul civil, excepție ridicată de Niculina Dumitrașcu în Dosarul nr. 1.524/1.748/2007 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă.

La apelul nominal se prezintă, pentru părțile Ionel Iordache, Margareta Iordache și Marinică Iordache, domnul avocat Daniel Ene din cadrul Baroului București, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. Domnul avocat Daniel Ene a cerut respingerea excepției de neconstituționalitate.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 9 decembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.524/1.748/2007, **Tribunalul București — Secția a V-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 728 din Codul civil.**

Excepția a fost ridicată de Niculina Dumitrașcu într-un dosar având ca obiect dezbateră a unei succesiuni.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul consideră că partajul are un efect devolutiv și translativ de proprietate, ceea ce nu necesită existența unei forme autentice potrivit art. 730 din Codul civil, buna-învoială operând în fapt între succesibili. Autorul arată în continuare că norma juridică este incertă, de natură a încălca art. 42 și art. 135 din Constituție.

Tribunalul București — Secția a V-a civilă apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale părților prezente, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 728 din Codul civil, prevederi care au următorul cuprins: „*Nimeni nu poate fi obligat a rămâne în indiviziune. Un coerede poate oricând cere împărțeala succesiunii, chiar când ar exista convenții sau prohibiții contrarii.*”

Se poate face învoire pentru suspendarea diviziunii pe termen de cinci ani. După trecerea acestui timp, învoirea se poate reînnoi.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 21 privind liberul acces la justiție, art. 42 privind interzicerea muncii forțate și art. 135 privind economia, precum și art. 6 privind dreptul la un proces echitabil și 13 privind dreptul la un recurs efectiv din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, așa cum a fost formulată, Curtea constată că, în realitate, criticile autorilor excepției de neconstituționalitate vizează chestiuni care țin de interpretarea și aplicarea legii, ce sunt de competența instanțelor de judecată. În consecință, având în vedere dispozițiile art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit cărora Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului, rezultă că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 728 din Codul civil, excepție ridicată de Niculina Dumitrașcu în Dosarul nr. 1.524/1.748/2007 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 iunie 2010.

PREȘEDINTE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 837

din 22 iunie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 300¹ alin. 1 din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 300¹ alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Veress Gyorgy Mihaly în Dosarul nr. 3.274/308/2009 al Judecătoriei Sighișoara.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 4 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.274/308/2009, **Judecătoria Sighișoara a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 300¹ alin. 1 din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Veress Gyorgy Mihaly cu ocazia soluționării unei cauze penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 300¹ alin. 1 din Codul de procedură penală, care reglementează menținerea măsurii arestării preventive a inculpatului la primirea dosarului de către instanța de judecată, încalcă egalitatea în drepturi, accesul liber la justiție, dreptul la un proces echitabil, dreptul la apărare, condițiile și limitele restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției, întrucât instanța poate stabili oricând termen pentru verificarea măsurii arestului, chiar și cu câteva ore înainte de expirarea duratei acestuia, neexistând vreun criteriu obiectiv în acest sens.

Judecătoria Sighișoara apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 300¹ alin. 1 din Codul de procedură penală, modificate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2003 privind modificarea Codului de procedură penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 748 din 26 octombrie 2003, având următorul cuprins: *„După înregistrarea dosarului la instanță, în cauzele în care inculpatul este trimis în judecată în stare de arest, instanța este datoare să verifice din oficiu, în camera de consiliu, legalitatea și temeinicia arestării preventive, înainte de expirarea duratei arestării preventive.”*

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea în drepturi, ale art. 21 privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, ale art. 24 referitoare la dreptul la apărare, ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și ale art. 124 alin. (2) referitoare la unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției, precum și a prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 14 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, norme internaționale referitoare la dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 300¹ alin. 1 din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași prevederi din Constituție, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. În acest sens sunt Decizia nr. 48 din 27 ianuarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 163 din 23 februarie 2005, Decizia nr. 590 din 19 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 581 din 23 august 2007, și Decizia nr. 1.611 din 26 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 18 decembrie 2009, prin care Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor de lege criticate, pentru motivele acolo arătate.

Întrucât nu au apărut elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 300¹ alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Veress Gyorgy Mihaly în Dosarul nr. 3.274/308/2009 al Judecătoriei Sighișoara.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 iunie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 870

din 24 iunie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 112 alin. 1 pct. 4 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 112 alin. 1 pct. 4 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Baupartner” — S.R.L. din Ploiești în Dosarul nr. 2.049/105/2007 al Tribunalului Prahova — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiate a criticilor formulate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 20 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.049/105/2007, **Tribunalul Prahova — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 112 alin. 1 pct. 4 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Baupartner” — S.R.L. din Ploiești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul consideră că dispoziția legală criticată, care stabilește obligația facultativă a reclamantului de a-și motiva în drept acțiunea, este neconstituțională în raport cu art. 16, 21 și 24 din Constituție. Astfel, textul de lege creează o vădită inegalitate între părțile din

proces: în timp ce reclamantul este titularul unei obligații facultative, pârâtul are obligația de a respecta cu strictețe normele procedurale sub sancțiunea decăderii. Nu poate fi acceptată nici posibilitatea judecătorului de a substitui prin hotărârea pronunțată lipsurile formale ale cererii de chemare în judecată, întrucât într-o atare situație s-ar încălca dreptul la apărare al pârâtului, principiul contradictorialității și publicității procesului civil, precum și principiul rolului activ al judecătorului care nu îl poate obliga pe acesta să înfăptuiască ceea ce partea, deși avea obligația expresă legală, nu a realizat.

Tribunalul Prahova — Secția comercială și de contencios administrativ apreciază că dispozițiile legale criticate nu aduc atingere textelor constituționale invocate, limitarea este deopotrivă valabilă pentru ambele părți, în situația în care pârâtul formulează o cerere reconvențională, fiind obligat să respecte dispozițiile art. 112 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu dispozițiile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 112 alin. 1 pct. 4 din Codul de procedură civilă, text de lege care are următorul conținut: „*Cererea de chemare în judecată va cuprinde: [...]*”

4. *arătarea motivelor de fapt și de drept pe care se întemeiază cererea;*”.

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16, 21 și 24.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că semnificația art. 112 din Codul de procedură civilă este aceea de a determina elementele pe care trebuie să le cuprindă cererea de chemare în judecată, ca act de investire al instanței de judecată. Printre acestea se regăsește și arătarea motivelor de fapt și de drept pe care se întemeiază cererea, determinând cadrul în care se va desfășura întreaga activitate de soluționare a litigiului. Aceste elemente sunt necesare pentru ca instanța să aibă posibilitatea de a cunoaște toate împrejurările relevante pe care se sprijină pretențiile deduse în justiție, cât și pentru pârât, întrucât în acest mod este în măsură să își pregătească apărarea.

Motivul de fapt reprezintă împrejurările de fapt care l-au determinat pe reclamant să apeleze la concursul instanței. În

cea ce privește motivele de drept, acestea constituie temeiul juridic al cererii, fundamentul raportului juridic dedus judecării.

Curtea reține că nu este necesară indicarea exactă a textelor de lege pe care se întemeiază cererea de chemare în judecată, întrucât încadrarea în drept a faptelor este și trebuie să rămână opera judecătorului, ci este suficient să se indice principiile de drept pe care se fundamentează pretențiile reclamantului. De altfel, în cazul în care există îndoieli cu privire la temeiul juridic al acțiunii, instanța poate da calificarea juridică corespunzătoare după ce în prealabil a pus în discuția contradictorie a părților noua cauză.

Rațiunea acestui element al cererii de chemare în judecată, sub ambele aspecte — al motivelor de fapt și de drept — prezintă importanță din mai multe puncte de vedere. Astfel, pe de o parte, permite pârâtului să își formuleze excepțiile, apărările sau explicațiile cu privire la pretențiile reclamantului, contribuind la determinarea cadrului procesual și calității procesuale a părților, și, pe de altă parte, stabilește cauza juridică a litigiului, ca element al autorității de lucru judecat.

Așa fiind, Curtea constată că susținerile autorului excepției, referitoare la încălcarea dreptului pârâtului la apărare și la un proces echitabil sunt neîntemeiate, dispozițiile legale criticate având ca finalitate tocmai protejarea drepturilor sale procesuale în vederea soluționării juste a litigiului dedus judecării.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 112 alin. 1 pct. 4 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Baupartner” — S.R.L. din Ploiești în Dosarul nr. 2.049/105/2007 al Tribunalului Prahova — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 iunie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 876

din 6 iulie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 322 pct. 5
din Codul de procedură civilă**

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 322 pct. 5 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Sandra Trading” — S.R.L. în Dosarul nr. 7.899/99/2008 al Tribunalului Iași — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune

concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, invocă Decizia Curții Constituționale nr. 29/2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 23 aprilie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 7.899/99/2008, **Tribunalul Iași — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 322 pct. 5 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Sandra Trading” — S.R.L. într-o cauză având obiect revizuire — pretenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia consideră că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale datorită limitării impuse de art. 322 pct. 5 din Codul de procedură civilă, în ceea ce privește motivele de revizuire. Astfel, arată că reglementarea criticată contravine dispozițiilor constituționale referitoare la egalitatea în drepturi și la liberul acces la justiție, întrucât, în funcție de valoarea obiectului material al cererii de chemare în judecată, unii justițiabili beneficiază de trei grade de jurisdicție, iar alții de două grade. Împrejurarea că valoarea bunului este mai mică de un miliard de lei vechi determină restrângerea dreptului părților de a beneficia de calea de atac a apelului și creează astfel discriminări între persoanele aflate în situații similare.

Ca atare, apreciază că acele hotărâri care au trecut doar prin două grade de jurisdicție să nu fie limitate în exercitarea căii extraordinare de atac a revizuirii de motivele restrictive prevăzute de art. 322 pct. 5 din Codul de procedură civilă.

Tribunalul Iași — Secția comercială și de contencios administrativ și-a exprimat opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, invocă Decizia Curții Constituționale nr. 703/2007.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 322 pct. 5 din Codul de procedură civilă, potrivit cărora „*Revizuirea unei hotărâri rămase definitivă în instanța de apel sau prin neapelare, precum și a unei hotărâri date de o instanță de recurs atunci când evocă fondul se poate cere în următoarele cazuri: [...]*”

5. *dacă, după darea hotărârii, s-au descoperit înscrisuri doveditoare, reținute de partea potrivnică sau care nu au putut fi înfățișate dintr-o împrejurare mai presus de voința părților ori dacă s-a desființat sau s-a modificat hotărârea unei instanțe pe care s-a întemeiat hotărârea a cărei revizuire se cere.”*

Autorul excepției susține că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi și celor ale art. 21 privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 322 pct. 5 din Codul de procedură civilă reprezintă reguli de procedură ce reglementează revizuirea ca o cale extraordinară de atac pentru reformarea hotărârilor judecătorești. În opinia autorului excepției, acest text de lege restrânge accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, întrucât limitează posibilitatea părților de a folosi această cale extraordinară de atac, atât sub aspectul cazurilor când poate fi formulată, cât și sub aspectul căilor de atac ce pot fi exercitate împotriva hotărârii asupra revizuirii, creându-se în acest din urmă caz discriminări între cetățeni.

Față de această critică, Curtea reține că prevederile legale criticate sunt norme de procedură, iar, în conformitate cu dispozițiile art. 126 alin. (2) și ale art. 129 din Constituție, procedura de judecată și exercitarea căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești sunt stabilite numai prin lege. Din aceste norme constituționale reiese că legiuitorul are libertatea de a stabili condițiile în care părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, cu respectarea normelor și principiilor consacrate prin Legea fundamentală și prin actele juridice internaționale la care România este parte.

De altfel, Curtea s-a mai pronunțat asupra constituționalității reglementării criticate, prin raportare la prevederile art. 16 și 21 din Constituție, prin Decizia nr. 27 din 12 ianuarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 138 din 2 martie 2010, sau Decizia nr. 266 din 6 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 379 din 19 mai 2008.

Cu acel prilej, Curtea a constatat că revizuirea este o cale extraordinară de atac promovată pentru a îndrepta erorile de fapt, în scopul restabilirii adevărului în cauză, ceea ce este în deplină concordanță cu prevederile art. 124 din Constituție privind înfăptuirea justiției. Interesul legat de stabilitatea hotărârilor judecătorești definitive, precum și a raporturilor juridice care au fost supuse controlului instanțelor prin hotărârile respective a impus ca legea să stabilească riguros și limitativ cazurile și motivele pentru care se poate exercita această cale de atac, precum și modul în care acestea pot fi probate. Din această perspectivă, prevederile legale criticate nu aduc atingere egalității în drepturi, accesului liber la justiție sau dreptului la un proces echitabil.

De altfel, instanța de contencios constituțional a stabilit în jurisprudența sa că accesul liber la justiție nu presupune să fie asigurat accesul la toate structurile judecătorești — judecătorii, tribunale, curți de apel, Înalta Curte de Casație și Justiție — și la toate căile de atac prevăzute de lege, deoarece competența și procedura de judecată sunt stabilite de legiuitor, iar acesta, asigurând posibilitatea de a ajunge în fața instanțelor judecătorești în condiții de egalitate, poate stabili reguli deosebite.

Deoarece în cauza de față nu sunt relevante aspecte noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței în materie a Curții, atât soluția pronunțată prin deciziile menționate, cât și considerentele care le-au fundamentat își păstrează valabilitatea și în acest dosar.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 322 pct. 5 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Sandra Trading” — S.R.L în Dosarul nr. 7.899/99/2008 al Tribunalului Iași — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 iulie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 917

din 6 iulie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 274 alin. 3 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 274 alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Asociația de proprietari a blocului nr. 22C, scara B, din strada Lujerului nr. 2, sector 6, București, prin președinte Georgeta Pătruica, în Dosarul nr. 929.01/303/2009 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 29 iunie 2010, fiind consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 6 iulie 2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 28 august 2009, pronunțată în Dosarul nr. 929.01/303/2009, **Tribunalul București — Secția a III-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 274 alin. 3 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Asociația de proprietari a blocului nr. 22C, scara B, din strada Lujerului nr. 2, sector 6, București, prin președinte Georgeta Pătruica, într-o cauză având ca obiect contestație la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia apreciază că textul de lege criticat este neconstituțional, deoarece justițiabilul, persoană fizică sau juridică, ce obține un titlu executoriu, apt să fie pus în executare silită în procedura execuțională, nu va putea să își recupereze cheltuielile de executare în mod efectiv, pentru că necesită permisiunea judecătorului. În acest sens, arată că instanța de judecată nu este îndreptățită să dispună asupra cuantumului onorariului de avocat, stabilit în contractul de asistență juridică, exprimând rezultatul acordului confidențial dintre client și avocatul său, în raport de complexitatea cauzei, cu atât mai mult cu cât un tablou al onorariilor minimale nu există. Astfel, posibilitatea recuperării cheltuielilor înaintate de creditorii în faza execuțională devin derizorii, iar statul român nu-și mai justifică atributul de „stat de drept”. În final, autorul excepției solicită să se constate neconstituționalitatea art. 274 alin. 3 din Codul de procedură civilă, în ceea ce privește dreptul judecătorilor de a reduce onorariul avocaților, apreciind că aceste norme legale înfrâng principiile legalității și egalității.

Tribunalul București — Secția a III-a civilă consideră că excepția de neconstituționalitate nu contravine dispozițiilor art. 1 alin. (3) și (5) și ale art. 16 din Legea fundamentală, invocând în acest sens și jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl reprezintă prevederile art. 274 alin. 3 din Codul de procedură civilă, potrivit căroră „*Judecătorii au însă dreptul să mărească sau să micșoreze onorariile avocaților, potrivit cu cele prevăzute în tabloul onorariilor minimale, ori de câte ori vor constata motivat că sunt nepotrivite de mici sau de mari, față de valoarea pricinii sau munca îndeplinită de avocat*”.

Autorul excepției consideră că textul de lege criticat contravine dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5) referitoare la statul român și celor ale art. 16 privind egalitatea în drepturi.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității textului de lege criticat, prin raportare la aceleași norme constituționale ca cele invocate în prezenta cauză și având motivări similare, prilej cu care a statuat că prevederile art. 274 alin. 3 din Codul de procedură civilă nu contravin Legii fundamentale.

Astfel, prin Decizia nr. 401 din 14 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 848 din 20 septembrie 2005, Decizia nr. 492 din 8 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 583 din 5 iulie 2006, sau Decizia

nr. 728 din 7 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 401 din 12 iunie 2009, Curtea a constatat că prerogativa instanței de a cenzura, cu prilejul stabilirii cheltuielilor de judecată, cuantumul onorariului avocațial convenit, prin prisma proporționalității sale cu amplitudinea și complexitatea activității depuse, este cu atât mai necesară cu cât respectivul onorariu, convertit în cheltuieli de judecată, urmează a fi suportat de partea potrivnică, dacă a căzut în pretenții, ceea ce presupune în mod necesar ca acesta să îi fie opozabil. Or, opozabilitatea sa față de partea potrivnică, care este terț în raport cu convenția de prestare a serviciilor avocațiale, este consecința însușirii sale de instanță prin hotărârea judecătorească prin al cărei efect creanța dobândește caracter cert, lichid și exigibil.

Totodată, Curtea a mai reținut că avocatul, prin exercitarea profesiei sale, îndeplinește o activitate economică, activitate care constă în oferirea de bunuri sau servicii pe o piață liberă (Hotărârea din 19 februarie 2002, pronunțată în *Cauza Wouters și alții de către Curtea de Justiție a Comunităților Europene*), însă orice activitate economică se desfășoară „în condițiile legii”. În consecință, legiuitorul a apreciat că valoarea onorariului trebuie să fie proporțională cu serviciul prestat, instituind astfel posibilitatea limitării sale în cazul în care nu există un just echilibru între prestația avocațială și onorariul solicitat.

Deoarece în cauza de față nu sunt relevate aspecte noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței în materie a Curții, atât soluția pronunțată prin deciziile menționate, cât și considerentele care le-au fundamentat își păstrează valabilitatea și în acest dosar.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 274 alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Asociația de proprietari a blocului nr. 22C, scara B, din strada Lujerului nr. 2, sector 6, București, prin președinte Georgeta Pătruica, în Dosarul nr. 929.01/303/2009 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 iulie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 940

din 6 iulie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77¹ alin. (3) și (4)
din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal**

Augustin Zegrean — președinte
Aspazia Cojocaru — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Lăzăroiu — judecător
Mircea Ștefan Minea — judecător
Iulia Antoanella Motoc — judecător
Ion Predescu — judecător

Puskás Valentin Zoltán — judecător
Tudorel Toader — judecător
Antonia Constantin — procuror
Benke Károly — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77¹ alin. (3) și (4) din Legea nr. 571/2003

privind Codul fiscal, excepție ridicată de Ioan Rotărescu în Dosarul nr. 9.491/306/2009 al Tribunalului Sibiu — Secția civilă.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 29 iunie 2010, în prezența reprezentantului Ministerului Public, și au fost consemnate în încheierea din aceeași dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea, în conformitate cu dispozițiile art. 14 și ale art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a amânat pronunțarea pentru data de 6 iulie 2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 30 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 9.491/306/2009, **Tribunalul Sibiu — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77¹ alin. (3) și (4) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal**, excepție ridicată de Ioan Rotărescu într-o cauză având ca obiect succesiune.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile legale criticate încalcă dreptul de proprietate și cel de moștenire, întrucât impun un impozit de 1% din valoarea masei succesoriale în cazul în care aceasta nu a fost dezbătută în termen de 2 ani de la deschiderea succesiunii. În aceste condiții, dobândirea unui bun imobil prin succesiune legală devine mai oneroasă decât pe calea unui act între vii realizat prin donație, din moment ce în această situație rudele și afinii de până la gradul al III-lea inclusiv sunt scutiți de plata impozitului pe transferul dreptului de proprietate asupra imobilelor.

Tribunalul Sibiu — Secția civilă apreciază că textele legale criticate sunt constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului apreciază că textele legale criticate sunt neconstituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, notele scrise depuse, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 77¹ alin. (3) și (4) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul cuprins:

„(3) Pentru transmiterea dreptului de proprietate și a dezmembămintelor acestuia cu titlul de moștenire nu se datorează impozitul prevăzut la alin. (1), dacă succesiunea este dezbătută și finalizată în termen de 2 ani de la data decesului autorului succesiunii. În cazul nefinalizării procedurii succesoriale

în termenul prevăzut mai sus, moștenitorii datorează un impozit de 1% calculat la valoarea masei succesoriale.

(4) Impozitul prevăzut la alin. (1) și (3) se calculează la valoarea declarată de părți în actul prin care se transferă dreptul de proprietate sau dezmembămintele sale. În cazul în care valoarea declarată este inferioară valorii orientative stabilite prin expertiza întocmită de camera notarilor publici, impozitul se va calcula la nivelul valorii stabilite prin expertiză, cu excepția tranzacțiilor încheiate între rude ori afini până la gradul al II-lea inclusiv, precum și între soți, caz în care impozitul se calculează la valoarea declarată de părți în actul prin care se transferă dreptul de proprietate.”

Textele constituționale invocate sunt cele ale art. 44 privind dreptul de proprietate privată și ale art. 46 privind dreptul de moștenire.

Examinând excepția de neconstituționalitate și dispozițiile legale criticate, prin raportare la prevederile constituționale invocate, Curtea constată următoarele:

Prin Decizia nr. 3 din 6 ianuarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 145 din 8 iunie 1994, Curtea a stabilit că „fiscalitatea trebuie să fie nu numai legală, ci și proporțională, rezonabilă, echitabilă și să nu diferențieze impozitele pe criteriul grupelor sau categoriilor de cetățeni”.

Din cele de mai sus rezultă că stabilirea prin lege a unui impozit trebuie să respecte cel puțin patru criterii: echitate, proporționalitate, rezonabilitate și nediscriminare. Întrunirea cumulativă a acestor patru criterii legitimează din punct de vedere constituțional stabilirea unui impozit. Printr-o atare conduită legiuitorul respectă întru totul dispozițiile art. 56 și 139 din Constituție, fără a afecta alte drepturi și libertăți fundamentale. În schimb, nerespectarea acestor criterii cu valoare constituțională duce implicit la încălcarea dreptului fundamental aplicabil în cauză.

Cu privire la rezonabilitatea și echitabilitatea impozitului, Curtea constată că legiuitorul este în drept să stabilească impozite pentru a alimenta în mod constant și ritmic bugetul de stat, însă trebuie să manifeste o deosebită atenție atunci când stabilește materia impozabilă. Curtea observă că, potrivit art. 644 din Codul civil, proprietatea bunurilor se dobândește și se transmite, printre altele, și prin succesiune; transmiterea moștenirii operează din virtutea legii din momentul deschiderii moștenirii. Dezbateră succesiunii este o operațiune juridică ce intervine, desigur, ulterior deschiderii acesteia, moștenitorii putând dezbate succesiunea oricând după acest moment. Prin urmare, în aceste condiții, Curtea constată că legea responsabilizează moștenitorii pentru a finaliza procedurile succesoriale într-un timp rezonabil, pentru a nu se menține *ad aeternam* o situație de incertitudine juridică, dând efect astfel și prevederilor art. 644 și următoarelor din Codul civil.

În ceea ce privește proporționalitatea impozitului, Curtea nu poate decât să observe îndrituirea constituțională a legiuitorului de a stabili taxe și impozite, fără a putea cenzura cuantumul acestora decât doar în situația în care afectează substanța dreptului. Or, în situația de față nu se poate ajunge la o atare concluzie.

În sfârșit, cu privire la caracterul nediscriminatoriu al normei, se constată că aceasta se aplică tuturor persoanelor aflate în ipoteza sa de reglementare, fără discriminări și fără excepții.

În consecință, Curtea nu poate reține încălcarea art. 44 și 46 din Constituție.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77¹ alin. (3) și (4) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Ioan Rotărescu în Dosarul nr. 9.491/306/2009 al Tribunalului Sibiu — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 iulie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 952

din 6 iulie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 329 alin. 3 teza a doua din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 329 alin. 3 teza a doua din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ioan Codre în Dosarul nr. 5.348/337/2008 al Tribunalului Sălaj — Secția civilă.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 29 iunie 2010 și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 6 iulie 2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 17 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 5.348/337/2008, **Tribunalul Sălaj — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 329 alin. 3 teza a doua din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Ioan Codre.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul consideră că dispozițiile criticate sunt neconstituționale prin raportare la art. 1 alin. (4) din Legea fundamentală, care prevede că statul se organizează potrivit principiului separației și echilibrului puterilor în cadrul democrației constituționale. Prin abilitarea Înaltei Curți de Casație și Justiție de a emite decizii care să devină obligatorii pentru restul instanțelor judecătorești, în temeiul art. 329 alin. 3 teza a doua din Codul de procedură

civilă, se încalcă principiul separării puterilor în stat, instanța judecătorească dobândind atribuții specifice puterii legislative.

Tribunalul Sălaj — Secția civilă apreciază că textul art. 329 alin. 3 teza a doua din Codul de procedură civilă nu contravine art. 1 alin. (4) din Constituție, legiuitorul instituind obligativitatea interpretării date de Înalta Curte de Casație și Justiție textelor legale supuse recursului în interesul legii, în scopul unificării și aplicării unitare a legislației de către instanțele judecătorești.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 329 alin. 3 teza a doua din Codul de procedură civilă, text de lege care are următorul conținut: „*Soluțiile se pronunță numai în interesul legii, nu au efect asupra hotărârilor judecătorești examinate și nici cu privire la situația părților din acele procese. Dezlegarea dată problemelor de drept judecate este obligatorie pentru instanțe.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (4).

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a pronunțat prin numeroase decizii asupra dispozițiilor de lege criticate, constatând constituționalitatea acestora. Astfel, prin Decizia nr. 916 din 16 septembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 731 din 29 octombrie 2008, s-a reținut că scopul reglementării recursului în interesul legii este de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii pe întreg cuprinsul țării. Pentru realizarea acestui scop, Înalta Curte de Casație și Justiție se pronunță asupra chestiunilor de drept care au fost diferit soluționate de instanțele judecătorești. Având ca obiect promovarea unei corecte interpretări a normelor juridice în vigoare, iar nu elaborarea unor noi norme, nu se poate considera că deciziile pronunțate de Secțiile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție în asemenea recursuri ar reprezenta o atribuție care vizează domeniul legiferării, situație în care textul de lege amintit ar contraveni prevederilor art. 61 din Constituție.

Prin textul de lege criticat de autorul excepției, legiuitorul, având în vedere poziția Înaltei Curți de Casație și Justiție în

sistemul instanțelor judecătorești, precum și rolul său prevăzut în art. 329 din Codul de procedură civilă, a instituit obligativitatea interpretării date de aceasta, în scopul aplicării unitare de către instanțele judecătorești a unui text de lege, fără ca astfel instanța supremă să se substituie Parlamentului, unica putere legiuitoare în stat.

Totodată, Curtea a constatat că textul de lege criticat este conform nu numai cu prevederile art. 61 din Constituție, ci și cu cele ale art. 1 alin. (3)—(5) din Legea fundamentală, dând expresie îndatoririi fundamentale înscrise în alin. (5) al acestui text, potrivit căruia: „În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie.”

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât considerentele, cât și soluția deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 329 alin. 3 teza a doua din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ioan Codre în Dosarul nr. 5.348/337/2008 al Tribunalului Sălaj — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 iulie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 976

din 8 iulie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1898 și art. 1899 alin. 2 din Codul civil

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1898 și art. 1899 alin. 2 din Codul civil, excepție ridicată de Sorin George Crețu și Ioan Matei în Dosarul nr. 24.369/3/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția comercială.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, arată că prevederile legale criticate nu contravin art. 16 și 44 din Legea fundamentală, ci, dimpotrivă, consacră buna-credință, astfel încât reglementarea dedusă controlului satisface exigențele impuse de norma constituțională ce vizează asigurarea securității circuitului civil și stabilitatea raporturilor juridice.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 8 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 24.369/3/2006, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1898 și art. 1899 din Codul civil**, excepție ridicată de Sorin George Crețu și Ioan Matei într-o cauză civilă având ca obiect recursul declarat împotriva unei decizii pronunțate de Curtea de Apel București — Secția a V-a comercială.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prin prevederile de lege criticate se aduce atingere dispozițiilor constituționale privind egalitatea în drepturi și dreptul de proprietate privată. În acest sens, arată că dacă un terț cumpărător achiziționează un imobil de la un neproprietar, chiar dacă la momentul achiziționării terțul avea credința că persoana care înstrăinează bunul era proprietar, buna-credință nu trebuie să îi consolideze dreptul în detrimentul adevăratului proprietar. Acesta ar trebui să poată obține posesia și proprietatea bunului propriu, indiferent de buna sau rea-credință a terțului cumpărător, astfel că buna-credință nu ar trebui prezumată, creându-se un avantaj terțului cumpărător în dauna adevăratului proprietar.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția comercială și-a exprimat opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, reglementarea criticată fiind în concordanță cu normele constituționale invocate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1898 și art. 1899 alin. 2 din Codul civil, excepție ridicată de Sorin George Crețu și Ioan Matei în Dosarul nr. 24.369/3/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 iulie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Obiectul excepției de neconstituționalitate, așa cum a fost stabilit prin încheierea de sesizare a Curții Constituționale, îl constituie prevederile art. 1898 și art. 1899 din Codul civil.

Însă, din examinarea concluziilor scrise depuse la dosar de autorii excepției, în susținerea acesteia rezultă că în realitate este criticat doar alin. 2 al art. 1899 din Codul civil. Ca atare, obiect al excepției de neconstituționalitate asupra căruia Curtea urmează astfel a se pronunța îl constituie prevederile art. 1898 și art. 1899 alin. 2 din Codul civil, care au următorul conținut:

— Art. 1898: „*Buna-credință este credința posesorului că, cel de la care a dobândit imobilul, avea toate însușirile cerute de lege spre a-i putea transmite proprietatea.*

Este destul ca buna-credință să fi existat în momentul câștigării imobilului.”;

— Art. 1899: „*Buna-credință se presupune totdeauna și sarcina probei cade asupra celui ce aleagă rea-credință.*”

Autorii excepției susțin că textele de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi și ale art. 44 privind dreptul de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că Decizia nr. 69 din 18 februarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 226 din 3 aprilie 2003, a statuat că, „prin consacrarea bunei-credințe ca o cauză de asanare a nulității absolute a actelor de înstrăinare a imobilelor preluate fără titlu valabil, legiuitorul a înțeles ca în conflictul de interese legitime dintre adevăratul proprietar și subdobânditorul de bună-credință al bunului său imobil să fie preferat cel din urmă. Recunoașterea prevalenței interesului subdobânditorului de bună-credință a fost impusă de rațiuni care vizează asigurarea securității circuitului civil și stabilitatea raporturilor juridice. Din punct de vedere juridic soluția se fundamentează pe principiul validității aparenței în drept, a cărui esență este exprimată prin adagiul *«error communis facit jus»*”.

De asemenea, prin aceeași decizie, Curtea a constatat că „incidența principiului validității aparenței în drept este însă subsecventă întrunirii cumulative a două condiții privind eroarea cu privire la calitatea de proprietar a vânzătorului — eroare care trebuie să fie comună sau unanimă și, de asemenea, invincibilă — și a unei condiții privind buna-credință a subdobânditorului, care trebuie să fie perfectă, adică lipsită de orice culpă sau chiar îndoială imputabilă acestuia”.

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 977

din 8 iulie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 578, 579 și 580
din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 578, 579 și 580 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Aurel Roman, Elena Roman și Emanoel Roman în Dosarul nr. 1.405/214/2009 al Judecătoria Costești.

La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției, Elena Roman, fiind lipsă celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul autorului excepției, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate. În acest sens, depune concluzii scrise la dosar.

Reprezentatul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 19 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.405/214/2009, **Judecătoria Costești a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 578, 579 și 580 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Aurel Roman, Elena Roman și Emanoel Roman într-o cauză civilă având ca obiect o contestație la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile de lege criticate îngrădesc „nelegitim dreptul de a obține un proces echitabil și o judecată imparțială, precum și dreptul de a obține un control judiciar real, obiectiv și efectiv privind actele de executare”, întrucât termenul de 5 zile de la primirea somației nu este un termen rezonabil pentru a se putea îndeplini obligația, lipsind astfel partea de posibilitatea de a obține suspendarea executării silite. Așa fiind, apreciază că se aduce atingere dispozițiilor art. 129 din Constituție, precum și celor ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. De asemenea, prin posibilitatea oferită de reglementarea criticată de a se încredința bunurile mobile din imobilul executat

unor terțe persoane, autorii excepției consideră că se încalcă și dreptul de proprietate.

Judecătoria Costești și-a exprimat opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, reglementarea criticată fiind în concordanță cu normele constituționale invocate. În acest sens, invocă jurisprudența Curții Constituționale, și anume deciziile nr. 288/2004 și nr. 611/2008.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 578, 579 și 580 din Codul de procedură civilă, care au următorul conținut:

— Art. 578: „*Dacă partea obligată să părăsească ori să predea un imobil nu-și îndeplinește această obligație în termen de 5 zile de la primirea somației, ea va fi îndepărtată prin executare silită, iar imobilul va fi predat celui îndreptățit.*”;

— Art. 579: „*În vederea executării silite a obligației prevăzute la art. 578, executorul judecătoresc va soma pe debitor să părăsească de îndată imobilul, iar în caz de împotrivire, va elibera imobilul cu ajutorul forței publice, punând pe creditor în drepturile sale.*”;

— Art. 580: „*Dacă executarea privește un imobil în care se găsesc bunuri mobile ce nu formează obiectul executării și pe care debitorul nu le ridică singur, executorul va încredința aceste bunuri în păstrarea unui custode, pe cheltuiala debitorului.*”

Autorii excepției susțin că textele de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 44 alin. (1) privind dreptul de proprietate privată și art. 129 referitoare la folosirea căilor de atac, precum și celor ale art. 6

paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității textelor de lege criticate, în spețe având motivări similare, prilej cu care a statuat că acestea nu contravin Legii fundamentale.

Astfel, prin deciziile nr. 288 din 1 iulie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 724 din 11 august 2004, și nr. 611 din 27 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 553 din 22 iulie 2008, Curtea a reținut că prevederile legale criticate instituie norme de procedură ce trebuie respectate de către debitorul obligației de predare a imobilului.

Potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, stabilirea competenței instanțelor și a procedurii de judecată constituie atributul exclusiv al legiuitorului, acesta fiind ținut, desigur, ca în procesul de legiferare să se circumscrie cadrulul constituțional. Așa fiind, reglementarea dedusă controlului satisface exigența impusă de

norma constituțională, fiind în deplină concordanță cu prevederile Legii fundamentale.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a textelor de lege în raport cu art. 44 din Constituție, referitor la garantarea dreptului de proprietate privată, Curtea constată că aceasta nu este întemeiată, întrucât, prin executarea silită a unei obligații de a face, respectiv de a preda un bun imobil, rezultată dintr-un titlu executoriu emis conform legii, se asigură realizarea drepturilor legale ale creditorului. Stabilirea conținutului și limitelor dreptului de proprietate — cărora li se subsumează reglementările în cauză — implică în mod necesar o restrângere a exercițiului său în considerarea drepturilor și intereselor altor persoane. Departe de a constitui o atingere a dreptului subiectiv în sine, asemenea reglementări creează condițiile indispensabile valorificării acestuia.

Ca atare, Curtea apreciază că textele de lege criticate din Codul de procedură civilă nu numai că nu contravin prevederilor constituționale și convenționale invocate, ci, dimpotrivă, le dau expresie într-o manieră specifică, dar indubitabilă.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 578, 579 și 580 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Aurel Roman, Elena Roman și Emanoel Roman în Dosarul nr. 1.405/214/2009 al Judecătorei Costești.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 iulie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.015

din 8 iulie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 318 alin. 1 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 318 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Cecilia Jabre în Dosarul nr. 4.065/2/2008 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, și de Societatea Comercială „Concept Ltd” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 758/45/2007 al Curții de Apel Iași — Secția comercială.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 6 iulie 2010, fiind consemnate în încheierea de la acea dată, când

Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 8 iulie 2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 26 ianuarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 4.065/2/2008 și Încheierea din 12 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 758/45/2007, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și, respectiv, Curtea de Apel Iași — Secția comercială au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 318 alin. 1 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Cecilia Jabre și Societatea Comercială „Concept Ltd” — S.R.L. din București cu ocazia soluționării unor cauze civile având ca obiect o contestație în anulare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că reglementarea criticată este neconstituțională în măsura în care partea ce nu a formulat recurs nu ar avea deschisă calea contestației în anulare, pentru motivul prevăzut de art. 318 alin. 1 teza a doua din Codul de procedură civilă, în ipoteza în care recursul părții adverse a fost admis în tot sau în parte.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și Curtea de Apel Iași — Secția comercială și-au exprimat opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În susținerea acestui punct de vedere, invocă Decizia Curții Constituționale nr. 387/2004.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă prevederile art. 318 alin. 1 din Codul de procedură civilă, potrivit

căroră: *„Hotărârile instanțelor de recurs mai pot fi atacate cu contestație, când dezlegarea dată este rezultatul unei greșeli materiale sau când instanța, respingând recursul sau admitându-l numai în parte, a omis din greșeală să cerceteze vreunul dintre motivele de modificare sau de casare.”*

Autorii excepției susțin că prevederile de lege criticate încalcă dispozițiile constituționale cuprinse în art. 16 privind egalitatea în fața legii, ale art. 21 privind accesul liber la justiție și ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității textului de lege criticat, prin raportare la aceleași norme constituționale ca acelea invocate în prezenta cauză și având motivări similare, prilej cu care a statuat că prevederile art. 318 alin. 1 din Codul de procedură civilă nu contravin Legii fundamentale.

În acest sens, prin Decizia nr. 387 din 30 septembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.041 din 10 noiembrie 2004, și Decizia nr. 1.551 din 17 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 51 din 22 ianuarie 2010, Curtea a reținut că „art. 318 alin. 1 din Codul de procedură civilă reglementează contestația în anulare specială, care este o cale de atac extraordinară, ce se poate exercita în cazurile limitativ prevăzute de lege numai împotriva hotărârilor pronunțate de instanțele de recurs. Așa cum rezultă în mod univoc din textul de lege criticat, calea procedurală a contestației în anulare specială poate fi utilizată de părțile care au participat la soluționarea recursului și este limitată la cazurile în care dezlegarea dată este rezultatul unei greșeli materiale sau al omisiunii instanței de a cerceta vreunul dintre motivele de modificare sau de casare invocate de recurent. În ceea ce privește obiectul contestației în anulare specială, acesta este format dintr-o singură categorie de hotărâri, respectiv doar hotărârile pronunțate de instanțele de recurs”.

De altfel, art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege, precum și art. 129, care prevede că împotriva hotărârilor judecătorești părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii, atribuie exclusiv legiuitorului prerogativa stabilirii competenței și procedurii de judecată, inclusiv a condițiilor de exercitare a căilor de atac.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziilor menționate sunt valabile și în prezenta cauză, motiv pentru care propunem respingerea excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 318 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Cecilia Jabre în Dosarul nr. 4.065/2/2008 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, și de Societatea Comercială „Concept Ltd” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 758/45/2007 al Curții de Apel Iași — Secția comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 iulie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

